

Čís. 10763.

Žádati o rozluku podle § 17 rozl. zák. jest oprávněn i manžel, z jehož viny bylo manželství rozvedeno od stolu a lože, leč že by se návrh přičil dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 8. května 1931, R I 313/31.)

K žalobě manželky bylo manželství rozvedeno od stolu a lože z viny manžela. Návrh manžela, by byla povolena rozluka manželství podle § 17 rozl. zák., soud prvního stádu zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by, nehledě k použitému zamítacímu důvodu, provedl o návrhu šetření a znovu rozhodl.

Důvody :

Dovolací stížnost důvodně vytýká zřejmou nezákonnost srovnalým usnesením nižších soudů (§ 16 nesp. říz.), pokud z okolností, že navrhovatel byl rozsudkem ve sporu o rozvod od stolu a lože, jeho manželkou zahájeném, uznán sám vinným rozvodem —, dovozují, že by odporovalo dobrým mravům, kdyby manžel, jehož výlučná vina na rozvodu byla zjištěna — mělo býti přiznáno právo, žádati o rozluku manželství bez svolení manžela rozvodem nevinného. Nižší soudy přezírají, že ustanovením prvního odstavce § 17 rozl. zák. bylo každému z manželů přiznáno oprávnění, žádati za rozluku manželství na podkladě sporu o rozvod za dalších podmínek § 17 rozl. zákona a že zákon nerozlišuje, zda k rozvodu došlo z viny manžela o rozluku manželství žádajícího, a tedy ho také nevylučuje, by se žádostí domáhal rozluky. Výjimku z tohoto zákonného předpisu lze ovšem připustiti, kdyby se návrh na povolení rozluky přičil dobrým mravům, kteroužto otázku jest však řešiti podle okolností případu, a usnesení nižších soudů jsou ve zřejmém rozporu s ustanovením § 17 rozl. zákona, upírají-li v této věci stěžovateli právo žádati o rozluku již proto, že ve sporu rozvodovém bylo uznáno na rozvod z jeho viny. Ze spisů rozvodových, na jejich podkladě jest podle § 17 rozl. zákona provésti šetření a rozhodnutí o žádosti za rozluku, nikterak neplyne, že stěžovatel usiloval o rozvod manželství, neboť ve sporu navrhl zamítnutí žaloby manželky a ani důvody rozvodové, jež byly zjištěny, neopodstatňují závěr, že stěžovatel sporem o rozvod anebo žádostí o rozluku sleduje záměr, by manželku hmotně poškodil, a nelze ani jinak v chování stěžovatele ani v jeho návrhu na rozluku manželství spatřovati jednání, přičící se dobrým mravům. Bylo proto důvodné mimořádné stížnosti jeho vyhověti, napadená usnesení, zamítající žádost stěžovatele jen z důvodu, že se přičí dobrým mravům, zrušiti a se zřetelem k předpisu § 17 rozl. zák. se usnésti, jak ve výroku uvedeno.